Ч. 215. Субота 8 жовтня (25 вересня) 1904. Рік XIV.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провинциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(З краєвих соймів. — Нова мирова конференция. — З российско-японьскої війни).

Вчерашнє засїдане галицкого сойму розпочало ся о годинї $11\frac{1}{2}$ перед полуднем. На порядку нарад стоять: 1) перші читаня 8 самостійних посольских внесень, 2) доповняючий вибір одного члена до комісиї для аґрарних реформ і двох членів комісиї податкової, 3) удїлене концесиї двірскому обшарови в Пшецлаві до побираня мита за перевіз через Вислоку в тій місцевости, 4) верифікация соймових мандатів з вcїляких округів сїльскої куриї, неполагоджених на попереднім засїданю.

Перед переходом до дневного порядку відчитано і полагоджено внесені петициї і інтерпеляциї. З Русинів забирали голос: 1) пос. о. Маркевич до мотивованя петициї в справі субвенциї для кількох громад равского повіта, які потерпіли наслїдком пожежи, 2) пос. Гурик в подібній справі станиславівского повіта і 3) Пр. епископ Константин в справі субвенциї з краєвих фондів для Дївочого Інститута в Перемишли.

Відтак приступлено до першого читаня посольских внесень, а то:

Внесене пос. Райского о удїлене річної пенсиї вдовицї по бл. п. Т. Романовичу — відіслано до буджетової комісиї.

Внесене пос. д-ра Томашевского 1) щоби маєтки підлягаючі еквівалентовій належитости оподатковано в користь шкільного фонда і 2) щоби народним учителям удїлювано зачети на пенсию — відіслано до комісиї шкільної.

Внесене пос. Вітославского, щоби заснувати женьску учит. семинарию в Коломиї — відіслано також до шкільної комісиї.

Внесене пос. Фрухтмана, щоби в Стрию заснувати польску учительску женьску семинарию і висшу школу реальну — відіслано до комісиї шкільної.

Внесене пос. Меруновича, щоби край обняв в аренду а взглядно закупив і обняв в заряд домен, лїсів і дібр фондацийних — відіслано до комісиї краєвого господарства.

Кромі того були відіслані до дотичних комісий ще кілька дрібнїйших внесень в справах маловажних і чисто льокальних.

Приступлено відтак до верифікациї посольских виборів і узнано важними вибори послів: Рудрофа, Літиньского, Теодоровича, ґр. Меч. Борковского і Теоф. Меруновича.

Посли о. Маркевич, о. Еффинович і о. Богачевский мотивовали свої наглячі внесеня о удїлене запомог погорільцям: перший для кількох громад повіта равского, другий для місточка Топорова, третий для громади Яхторова, перемишляньского повіта. Ті внесеня передав сойм буджетовій комісиї.

По відчитаню кількох інтерпеляций замкнув п. Маршалок засїдане о годинї $2\frac{3}{4}$ і назначив слїдуюче на суботу перед полуднем.

Вчера в полуднє відкрито сойм ческий. Зараз по привітних промовах маршалка і намістника розпочали Нїмцї обструкцию і ставили внесеня на поіменні голосованя. При кінци засїданя відчитано заяву послів старо-і молодо-ческих, в котрій роблять правительство відвічальним за сумні відносини в краю та домагають ся язикового рівноуправнення. Вкінци заявляють, що Чехи будуть вести против правительства борбу доти, доки не будуть увзглядненї всї потреби і жаданя краю.

Президент Сполучених Держав, звернувши ся неурядово з запитами до европейских держав, переконав ся, що теперішна хвиля не надає ся до розісланя запросин на мирову конференцию; справу треба відложити до покінченя війни. Коли би й тогдї Рузвельт був президентом, то спросить конференцию до Сполучених Держав, бо з уваги на кошти, получені з конференциєю, не можна жадати, щоби она знов відбула ся в Газї. Приготовленя до конференциї тревати будуть цїлий рік.

ЛЮКРЕЦИЯ.

(З італїяньского — Т. Вальтера).

З початком шістьдесятих років звернув в Римі, тім вічнім сьвітовім містї, молодий талановитий шведский артист загальну увагу на себе. Єго образи хвалила не лише публика, але й часописи, а любителї купували їх за високу цїну. Образи того артиста появляли ся на виставах все що шість або сім місяців, бо про него говорили, що він звичайно не розпочинає нїколи скорше нової роботи, доки аж не видасть послїдного свого крейцаря. Скоро вже не мав нї гроша в кишени, сидів запертий в своїм ателїє два або три тиждні, не приймаючи нїкого, навіть найблизших приятелів.

В часї тої добровільної вязницї лучила артистичні круги Риму гадка, яким твором зробить наш артист публицї несподїванку. Однако, як звичайно, здогади не здїйстнювали ся, бо кілько лиш разів надходив сподїваний день і молодий артист здоймав свій образ з малярскої шталюги, всьо любовало ся без кінця. Все являв ся перед очами нетерпеливої товпи цїлком несподїваний оригінал.

Без якої небудь попередної реклями завішував ся звичайно образ в виставовім вікнї якого склепу з творами штуки і на тім кінчило ся. Перед тим вікном ставала відтак товпами публика, аби любувати ся найновійшою перлою штуки. То одушевлене попри горячі похвали були для артиста нагородою за єго працю. Між тим він сам сидів звичайно як найспокійнїйше дома. Рідко коли потребував довше ждати як два або три дни, щоби виставлений образ зник з виставового вікна. Скоро лиш був він проданий, починав веселий артист свій давний спосіб житя на ново і від того часу можна було єго всюди стрітити: на променадї і в місцях забав, в гостинницях і в найперших сальонах Риму. Раз увільнивши ся від добровільної вязницї, заходив маляр до своїх приятелів з новою охотою до житя і з легким серцем. Молодий, повні кишенї золота, з славою артиста — чи дивниця, що він був щасливий, щасливий в повнім значіню слова, бо коли артист щасливий, то певне сто раз більше як звичайні, хочби й щасливі смертні.

Тиждень по щасливій продажи свого образу мав звичай наш маляр Р..., то початкова буква єго назвища, устроювати великий пир. Що лиш в сьвітї штуки мало яке імя, було прошене на той бенкет, що тревав все три дни. Очевидно, що при таких нагодах приятелї і товариші звертали звичайно увагу молодого чоловіка на будучність з радою, аби після можности забезпечив ся на всякі нещастні пригоди.

— Ти можеш легко дещо ощадити — говорили они. — Відложи лиш часть зисканих з продажи гроший, бо може прийти день, коли твоя звізда померкне і ти скінчиш своє артистичне житє.

Але приятельска рада була лиш голосом „вопіющим в пустини“.

— Щадити! Яка марна річ! То справа купця. Я признаю, що то пожиточно збирати гроші, бо добре знаю, що слава то лиш непорозуміне, що скорше чи пізнїйше вияснить ся. Однако, як довго я можу удержати в руцї кисть і розріжняти краски, нехай мене нїхто не помавляє о скупість!

— А як зломиш руку — що тогдї?

— Тогдї возьму кисть в зуби.

— Добре, а як колись творча сила твого духа щезне, чи й тогдї будеш працювати?

— Га, га! Тогдї буду писати артистичні критики і буду з того жити. Так робили й другі артисти.

Р.... знов відтягнув ся в свою самоту. Чотири тиждні тої добровільної вязницї вже минули, а ще не появив ся новий образ. Але вкінци був він готовий.

— Яка краса! — кричав сьвіт з зачудованем. Образ представляв сцену в лїсї; поле становив густий лїс, крізь який продирали ся проміні заходячого сонця і осьвічували три особи — подорожного з дочкою і розбійника.

Подорожний пробитий убийчим штилетом розбійника, лежав умираючий на земли, між тим як дочка з тревогою хоче кинути ся на батька, аби з ним разом умерти. З видом найбільшої пристрасти кидає ся розбишака перед пречудною дївчиною на колїна і ломить руки, благаючи, аби она помстила смерть вітця.

Образ виставлено рано, а вже по полудни донесено артистови, що якась молода дама хоче з ним говорити. Маляр скочив живо з софи, аби повитати незнакому. Двері створили ся — і до комнати увійшла хороша як ангел дївчина. Артист так зчудував ся принадною появою

Про положене під Порт Артуром доносить росийска телеграфічна аґентия з Харбіна: Всї японьскі атаки в днях 19—26 вересня відперто. Росияни опустили лише кілька менших фортів, з котрих остали лише купи звалища. Японцї не можуть їх заняти, бо находять ся під перехрестним огнем з инших фортів. Страти Японцїв величезні. При однім приступі стратили майже цїлу девяту дивізию. Лицарска оборона Порту Артура викликує одушевлене в манджурскій армії. Душею оборони є ґен. Штессель; помагають єму ґен. Кондратенко і Фок. Бувший комендант Дального ґен. Сахаров віддав великі услуги інжинірскі. Дух цїлої залоги є знаменитий і в тім треба бачити причину, що твердиня тримає ся. Живности є досить на довший час; всї вісти про брак живности походять з японьских жерел і суть по більшій части видумкою. В остатних атаках Японцї стратили около 10.000 людий.

З Кореї доносять: Після наспівших з Ґензану вістий стоїть о 9 кільометрів від Гамчин 600 Росиян; 2000 Росиян з 6 пушками має сими днями прийти до Пукчен. Підставою росийских операций в північній Кореї буде Єнчен, де стоїть 3000 Росиян. Росияни розвивають живу дїяльність на північ від Гамчин. Японцї висилають до Ґензану значні підкріпленя.

Новинки.

Львів дня 7-го жовтня 1904.

— **Іменованя.** П. Президент міністрів іменував судовими радниками секретарів: Вол. Літиньского з Сокаля для Камінки стр., Яр. Лепкого з Гвіздця для Буківска і повітових судиїв: Юл. Ґарлицкого в Підгайцях, Мар. Онишкевича в Радехові: а повітовими судиями адюнктів: Фел. Нарольского з Риманова для Заліщик, дра Ів. Ругковского з Устрик для Гвіздця і дра Йос. Мерженьского з Надвірної до Любачева.

— **Перенесеня.** П. Президент міністрів перевіс судових радників: І. Повака з Заліщик до Тернополя, Вол. Ґоляховского з Гвіздця до Станиславова, Фил. Лятошиньского із Станиславова до Стрия, дра Фр. Якубовского з Камінки струм. до Бережан і Гната Дзеровича з Любачева до Коломиї.

— **Торжественне відкритє** академичного року на львівскім унїверситетї відбуде ся в сїм роцї пізнїйше як звичайно з причини, що сегорічний ректор др. Калина ще не прийшов цїлковито до здоровля, а крім того віднова костела сьв. Николая, в котрім відбувають ся інавґурацийні богослуженя, доси недокінчена. Виклади на унїверситетї розпічнуть ся по дни 8 жовтня.

— **Зелїзниця Львів-Підгайцї.** Ц. к. Намістництво повідомляє, що викази ґрунтів, котрі мають бути вивлащені для будови льокальної зелїзницї Львів-Підгайцї на просторі від 85—119 клм, разом з плянами будуть виложені в бережаньскім повітї в громадских урядах та канцеляриях двірских обшарів в Бережанах, Посухові, Погуторах, Саранчуках, а в підгаєцкім повітї в громадских урядах та канцеляриях двірских обшарів в Волощинї, Божикові, Литвинові, Рудниках, Угринові і Підгайцях, почавши від 10 с. м. через 14 днїв до переглянення для загалу.

— **В „Бурсї селяньскій" у Львові** при ул. Підзамче ч. 15, удержуваній грибовицкою філїєю рус. тов. педаґоґічного, знайшло на сей рік уміщене 32 учеників. Жертви готівкою просить ся присилати на руки п. Ів. Строньского в Збоїсках, почта Львів-Підзамче, а в натураліях — безпосередно до бурси.

— **Живцем закопала** свою власну дитину Катерина Палїй, родом із Бросківцїв, що була на службі в Старій Жучцї на Буковинї. Тїло значно попсоване вигріб пес на толоцї, а зьвірска мати переслухувана жандармами признала ся, що сама закопала свою дитинку і то живу.

— **Огнї.** В Кошляках, збаражского повіта, погоріло дня 30 вересня 15 селяньских загород. — З Рогатина доносять: В ночи з 29 на 30 вересня с. р. вибух з незвістної причини пожар в шопі селянина Йосифа Павловича в Потоцї і перекинувши ся на сусїдні будинки знищив і загороду Павловича в Потоцї і перекинувши ся на сусїдні будинки знищив і загороду Павловича і ще 7 инших разом з цїлим запасом збіжа. Шкода в части обезпечена виносить 15.000 К.

— **Примхи американьских мілїонерів.** Звістна із своїх примх жінка американьского мілїонера Лєра в Новім Йорцї, устроїла з нагоди річницї уродин свого пса великий пир, на котрий запросила друкованими картами кількадесять инших псів. 5 льокаїв обслугувало песячих гостий, розносячи ріжні смакоцї. Американьскі часописи обурили ся на таке дурацтво мілїонерки, пригадуючи її, що в самім Новім Йорцї десятки тисяч людий терпить страшну нужду.

— **Убийство дитини.** Із Снятина доносять: В селї Княже, в громадских лугах над Черемошем, найдено сими днями трупа новородка мужеского пола без ніг. Переведене жандармериєю слїдство викрило, що дївчина з Княжа, Параська Фербеївна, уродивши дитину в ночи з 17 на 18 серпня с. р. віддала єї сейчас свому любовникови Іванови Курилюкови, котрий єї задушив. Трупа дитини вложила відтак мати Фербеївни, Ірена, до горшка і вкинула до Черемоша. Курилюка, Параську і Ірену Фербеїв арештувала жандармерия і відставила до слїдчої вязницї снятиньского суду.

— **Конець пяницї.** В Клепарові під Львовом найдено оногди в стайни, що належить до тамошнього коршмаря Мендля Діямандштайна, трупа мужчини, в котрім розпізнано відтак звістного пяницю Мартина Лабуду зі Львова. Як стверджено, Лабуда умер наглою смертию в наслїдок надмірного ужитя алькоголю.

— **Зловлений дефравдант.** З Гамбурга доносять: Вчера арештовано банкового служачого Антона Єннера, котрий здефравдував перед кількома тиждьнями 235.000 К і утїк. Єннера пізнав після фотографії розісланої віденьскою полїциєю гамбурский полїциянт і задержав его на улици. Дефравдант хотів утечи, в наслїдок чого прийшло між ним а полїциянтом до бійки, в котрій Єннер одержав рану.

— **Смертельна пригода.** З Товмача доносять: Служниця з Вільшаницї, 19 лїтна Полагна Сенюк, вертаючи з відпусту в Колинцях, переїздила оногди на возі Николая Пихарчука поміж Пшеничниками а Тисьменицею через річку Ворону. Коли віз був на серединї ріки, фалї прірвали его нагле і перевернули

незнакомої красавицї, що не міг слова промовити.

Чорне як у крука волосє спливало по шиї дївчини і обнимало як в рамах єї пречудне личко, а очи сьвітили як диаманти. Але й красавиця станула як вкопана перед палкими очима артиста. Она вправдї чула про него, але перший раз бачила его.

— Я бачила ваш образ — почала молода дама. — Він мене незвичайно здивував і обудив в менї дуже сумні спомини. Звідки ви взяли зміст до вашої працї?

— Той образ то витвір моєї уяви.

— Не можу тому повірити; то неможливо!

— Чому не мало би бути можливе? Подібна пригода могла легко лучити ся. Дїйстність то бездонне море, в яке уява кидає свої сїти. Поет слїдить житє і его прояви; з того, що він бачив і досьвідчив, творить він нові подїї, характери і краси, так само як артист. Що до мене то я від дитиньства любив слухати оповідань про розбійників. Раз був я сам сьвідком одної сцени, де один скінчений драб попав в одушевлене — а мій образ єсть лиш відбиткою якоїсь подїї з житя.

— Ваша сила уяви то правдиве чудо; бо мусите знати, що пригода, яку ви на вашім образї представили, лучила ся таки дїйстно перед кількома лїтами в Абруцах. Там погиб мій отець.

— То справдї дивний случай.

— Місце було як раз таке саме, як ви его представили. Вид лиця такий самий як у мого вітця, коли він боров ся з смертию, а розбійник подавав менї окровавлений штилет — і то всьо мало би бути витвором уяви?

— Дїйстно незвичайна гра долї! — Ті послїдні слова вимовив Р.... так тихо, що незнакома не чула їх.

— Хочу ваш образ купити. О цїну менї не розходить ся — означіть єї.

— Образа не можу вам продати — відповів артист.

— Жадайте, що хочете, пятьдесять, вісїмдесять, сто, тисяч лїрів, плачу всьо. Цїлий мій маєток дам вам, коли відступите менї ваш образ.

— Стою при моїм слові. Але коли ви не хочете в ніякий спосіб відступити від свого жаданя, то зроблю умову. Як схочете виповнити моє усліве — то образ буде ваш. Годите ся?

— Коли не вимагаєте нїчого неможливого, то годжу ся.

— Неможливого не жадаю нїчого. Ваша краса бездоганна. Позволите, аби я вас міг намалювати як Люкрецию?

— Дуже радо.

— Отже умова заключена. Намалюю вас як Люкрецию, а образ буде ваш.

— І лише в той спосіб одержу образ?

— Лише в той спосіб.

— Добре. Отже завтра прийду, аби вам служити за модель.

— Знаменито! Не хочу питати о ваше імя і буду вас називати лиш Люкрециєю. Тому прошу вас, аби ви завтра були в моїй робітни. Прийдіть о одинайцятій годинї. За вісїм днїв будемо готові. Не маєте нїчо против того, Люкреціє?

— Цїлком нїчого.

— Коли хочете, велю вам видати образ сейчас.

Ще того самого дня шез образ з вистави; але й его творець на велике здивоване своїх приятелїв зник на кілька днїв. Дармо глядали его товариші і дармо питали о него.

— Пан здоровий — відповідав служачий — але він так занятий, що до него не можна нїкого допустити.

Минуло вісїм днїв і Р.... все ще не появляв ся. Для цїлого артистичного сьвіта було то загадкою не до розвязаня.

— В тім мусить бути щось цїкавого — говорили всї.

По десятьох днях появив ся новий образ, представляючий Люкрецию; він викликав таке величезне враженє, що в наслїдок того получили ся всї артисти і устроїли ще того самого дня свому товаришеви серенаду.

— Але кого може представляти той образ? — питав один другого.

— Кого? Єго ґенія!

— Цїлком нї! Той образ не єсть взятий з уяви; то портрет Луциї Б....

Не минули два днї, а й „Люкреция" щезла з вистави; якийсь Анґлієць купив єї і заплатив за то 6000 фунтів штерлінґів.

Але ще більше зачудованє обхопило кождого, коли в найблизших днях Люкреция появила ся на улици в товаристві маляря.

— Диви, то Люкреция! — говорено загально.

В Римі богато говорено про Р.... і его Люкрецию; всї признавали, що наш артист виявив в любови такий самий смак, як і в штуцї.

— Люкреция хороша, більше як хороша — сказав котрийсь з малярів! — але саме єї красота будить в менї побоюванє о судьбу нашого приятеля; бою ся, аби не приключило ся єму яке нещастє.

І справдї вскорі появила ся зависть і злість: жінки завидували Люкрециї, а мужчини артистови. Впрочім краса Люкрециї чарувала не лише артистів, але й особи з висших кругів. Але Р.... був щасливий, бо Люкреция любила его з щирого серця. Він був єї ідеалом і она ним гордилась.

Одним з тих, що пропадали за Луциєю Б..., був Ґрімальді, молодий Італїєнець із знатної родини римских патрициїв.

Той знав вже від давна суджену артиста і пробовав кілька разів зблизити ся до неї. Очивидно єго труд був даремний, бо горда кра-

Пихарчук з кіньми щасливо добив ся до берега, а дівчина утонула.

— **Родимці!** купуйте льоси „Сокола“ у Львові (по 25 сот.), набувайте облїґацийї (по 10 кор.). Присилайте лепти на дім „Сокола“!

Господарство, промисл і торговля

— **Ц. к. Дирекция зелїзниць державних** оповіщує: „Gazeta Lwowska“ з дня 1 жовтня с. р. оголошує розписанє оферт на доставу: цементу, виробів з глини, материялів будівляних з зелїза, папи, мази і карболїнеум, знарядів робітничих, материялів до осьвітленя, чищеня і заливаня зелїза, вальцьованя бляхи і ріжних виробів з зелїза, материялів до електричних приладів, покостів, лякерів, хемікалий і фарб, виробів шмуклїрских, ткацких і з кавчуку, шкіри, скла і щіткарских виробів для бюр, меблїв, кас і шаф на білєти і виробів бляхарских — Близші условя можна переглянути або дістати в бюрах Дирекциї.

— Пiсля оголошеня заміщеного у „Wiener Zeitung“ і в „Gazt-ї Lwowsk-ій“ розписує ц. к. Дирекция зелїзниць державних у Львові оферту на будову варстату до монтованя льокомотив на зелїзничім двірци у Львові. — Будова єсть обіймає слїдуючі роботи а то: земні, мулярскі, каменярскі, столярскі, слюсарскі, бляхарскі, лякернич, малярскі і зелїзні. — Кошти всіх робіт взагалї обчислено на квоту 140.520 корон. — Оферти принимати буде ц. к. Дирекция найпізнїйше до 12-ої години в полудне дня 20 жовтня 1904 р. — Близші условя будови можна переглянути в ц. к. Дирекциї зелїзниць державних у Львові (відділ консервациї і будови III поверх)

— Тарифа виїмкова для перевозу рогатої худоби, різаної худоби і сьвіжого мяса в наборах цїловозових зі стацій ц. к. зелїзниць державних до стациї Відень (Ст. Маркс) упр. австро-угорск. товариства зелїзничого. З днем 1 жовтня 1904 входить в житє нова тарифа.

— Дня 15 вересня с. р. отворено на зелїзници льокальній Табор-Бехин поміж стациями Сляп Мальшіц, перестанок особовий Лїбеїц коло Табора для руху особового і пакункового. Білєти їзди видає ся в поїздї. Належитість за пакунки оплачує ся в стациї відбору.

ТЕЛЕҐРАМИ.

Задар 7 жовтня. На богослуженє, яке відправлено вчера з нагоди відкритя сойму, не прибув крім краєвого маршалка нї один посол. По відкритю засїданя помимо протесту маршалка забрав голос пос. Цінґрія і відчитав коротку заяву в хорватскім і італїяньскім язиці, що посли пересьвідчені, що намістник обидив край, і тому не возьмуть участи в нарадах. Коли Цінґрія скінчив читати, намістник вийшов з салї; полишив ся в нїй тільки правительственний комісар Нарделї, котрий вручив маршалкови цїсарске письмо, поручуюче замкнене соймової сесиї.

Берлин 7 жовтня. Всякі проби Японців здобутя фортів під Порт Артуром показали ся безуспішними. Японцї мусїли уступити з великими стратами. Кілька кораблїв російских мало виїхати з Порт-Артура.

Токіо 7 жовтня. (Бюро Райтера). Росияни устроїли в Телїні головну підставу военних операций і укріпили ту місцевість ріжними фортами. Як зачувати, Росияни збудували також шанцї коло місцевости Ілю, положеної 19 миль на північ від Мукдену. Будують також укріпленя на північ від Телїна. Ріка Ляо, що перепливає місто Телїн, в тім місци дуже неприступна. Роздїл російских военних сил потверджує погляд, що Куропаткін наміряє ставити опір маршалкови Ойлі при переході ріки Гун.

Петербург 7 жовтня. Кореспондент „Бірж. Ведомостей“ доносить з Мукдену: З приготовлень роблених російскою армією треба припускати, що Куропаткин не має наміру покидати Мукдену, бо на поміщенє цїлої армії будує в землї форти. Кождого дня прибувають до Мукдену японьскі вояки, котрих ґенерал Мищенко забрав до неволї. Їх вигляд дуже марний.

Париж 7 жовтня. Аґенция Гаваса доносить з Мукдену, що прибув там Алексїєв на наради з Куропаткином. Японцї орґанїзують на захід від Мукдену шайки Хунхузів під проводом японьских офіцирів. Ті шайки мають нищити зелїзничий шлях і недопустити довозу поживи з Монґолїї для Росиян.

савиця поводила ся холодно і відкидала єго любов з погордою. Та неудача ще більше єго розпалювала. Коли він побачив, що Люкреция стала судженою артиста, перемінила ся єго пристрасть в божевільство. Ґрімальдї ходив як сновида і присягав, що доки він живе, не буде Люкреция жінкою артиста.

Одного лїтного вечера сидїв Р... в одній каварни, де тодї сходили ся малярі і прочі артисти. Було вже пізно і Р.... хотїв саме відходити, коли там зявив ся молодий Італїянець.

— Ви маляр Р...? — спитав сїдаючи новий гість.

— Так, то моє назвище.

— А я Ґрімальдї.

— Ви артист?

— Цїлком нї; я офіцир папскої леґії. Знаєте, пане, Луцию Б...?

— Як би я єї не мав знати? То моя суджена.

— Ваша суджена? Ха, ха! Ваша суджена! Дуже вас жалую, що ви такі легковірні.

Р.... поглянув здивований на молодого чоловіка, не знаючи, чи не має перед собою божевільного.

— Остерігаю вас — говорив чужинець — що може хтось найти ся, котрий убє і вас і Люкрецию. Вам не прийшло може й на гадку, що суть люди, що мають до вашої судженої, як ви єї називаєте, більше право, як ви. Знаєте, що єсть месть? Мали ви коли штилет в руках, або чи бачили ви коли направлене против вашої голови дуло пістолєту? Ах, ви блїднете! Бачу вже, що ви трус. Ми то добре знаємо, що північних артистів можна бичем наполохати....

Італїянець не скінчив, бо о єго голову розбила ся фляшка, яку маляр кинув на него з цїлою силою.

Без голосу і — мертвий упав молодець з крісла на землю. Прибіг властитель каварнї і служба. Звязаного відведено маляря. Вскорі потім єго суджено, а що він сам не сказав нїчого на свою оборону, а служба каварнї не могла подати причини спору, то єго засуджено на девятьлїтну вязницю.

Девять довгих, страшних лїт минуло і артиста пущено на волю. Але то вже не був славний артист, лише чоловік без пристановища і занятя. Першою єго гадкою було спитати:

— Живе Луция і — як?

— Она щаслива — була відповідь.

— Щаслива! — скрикнув Р. з гірким усьміхом. — Що значить присяга женщини?

— Она віддала ся за ґрафа Н.... і — як кажуть — жиє з ним щасливо.

— Нехай буде щаслива! Девять лїт то довгий час! Атже із сторони женщини було би то непростимою глупотою, коли би она остала мужчинї так довгий час вірною, навіть коли би він мав за неї терпіти. Длячого не могла би Луция бути щасливою?

Від того часу попав Р.... в цїлковиту байдужність. Для него не було вже ратунку. Нераз одївали єго приятелї і заосмотрювали грішми, аби єго навести на давну дорогу; але всї їх труди кінчили ся тим, що маляр гроші пропускав а одїж продавав.

Нараз щез з Риму. Цїлий рік не чути було нїчого про него. Вкінци наспіла із Штокгольму вість, що Р.... прибув там виголоднїлий, обдертий і босий. Там жив знов якийсь час так само як перше в Римі, аж перед кількома лїтами помер в якімсь притулку для невилїчимих.

Поїзди льокальнї.

Приходять до Львова.

З **Брухович** 6·42, 7·30, 11·45 рано, 3·00, 4·30 і 5·03 по полудни, 7·54 і 8·59 вечером (до 11/9 вкл.)

З **Янова** 8·20 рано, 1·16, 4·45 по полудни, 9·25 вечером (від 1/5 до 30/9 вкл.) 10·10 вечером (від 15/5 до 31/8 вкл. в недїлї і сьвята).

Зі **Щирця** 9·35 вечером (від 1/6 до 11/9 вкл. в недїлї і сьвята).

З **Любіня** вел. 11·35 вечером (від 15/5 до 11/9 вкл. що недїлї і сьвята).

Відходять зі Львова.

До **Брухович** 5·48 рано, 9·30 і 10·50 перед полуднем, 1·05, 3·35 і 5·05 по полудни, 7·05 і 8·04 вечером (від 8/5 до 11/9 вкл.)

До **Янова** 6·50 рано, 9·15 перед полуднем (від 1/5 до 30/9 вкл.), 1·35 по полудни (від 15/5 до 31/8 в недїлї і сьвята, 3·18 по полудни (від 1/5 до 30/9 вкл.) і 5·48 по полудни.

До **Щирця** 1·45 по полудни (від 1/6 до 11/9 вкл. в недїлї і сьвята).

До **Любіня** вел. 2·15 по полудни (від 15/5 до 11/9 вкл. в недїлї і сьвята).

За редакцию відповідає Адам Кроховецкий.

ОГОЛОШЕНЯ.

З друкарні В. Лозиньского — під зарядом І. Недопада — (Телефона ч. 527).